

Hver Statsskole maa have sine egne Apparater og for de private Skoler maa Skolens Leder sørge for, at de fornødne Apparater er til Stede.

I Stk. 2 foreslaas det fastsat, at Skolelægens lagttagelser ved Undersøgelserne og Resultaterne af Vejning og Maaling skal indføres paa et *Helbredskort*, som indrettes for hvert skolesøgende Barn. Saadanne Helbredskort anvendes overalt, hvor der findes Skolelægetilsyn.

Hvor Forholdene tillader det, maa det foretrækkes, at Helbredskortene opbevares af Skolelægen eller paa hans Kontor. Kan dette, navnlig paa Landet, af praktiske Grunde ikke lade sig gøre, maa Kortene opbevares paa Skolen i et aflaaet Rum, der er utilgængeligt for Børnene og Rengøringspersonalet, og Kortenes Indhold maa behandles med den største Diskretion. Ansvar for Kortene og for, at Samlingen af disse stedse holdes i Orden, maa da paahvile Skolens Leder.

Ved Overgang til en anden Skole maa Helbredskortet følge Barnet og indlemmes i Samlingen af Helbredskort ved den nye Skole. Ved Skolegangens Ophør maa Helbredskortene ikke tilintetgøres eller opbevares i Skolen, men skal afgives til Amtslægen, hvor de efter Sundhedsstyrelsens nærmere Bestemmelse kan forblive eller afgives til et Centralkartotek.

Til § 6.

Finder Skolelægen ved sin Undersøgelse af et Barn en Tilstand, der kræver *Lægebehandling*, skal han ikke selv tage det under Behandling, men henvise det til en praktiserende Læge.

Det har altid herhjemme været et Hovedprincip, at Skolelægens Arbejde ikke skal bestaa i Behandling af syge Børn, men være et *forebyggende og kontrollerende Sundhedsarbejde* omfattende alle Børn, saavel sunde som syge.

Dette Formaal kan ikke opfyldes, hvis Skolelægen tillige som en Del af sin Virksomhed som Skolelæge skal befatte sig med Behandling af de Sygdomme, han støder paa, og en Ændring i dette Forhold vilde tillige medføre en indgribende Ændring i hele Sygekassevæsenet, der herhjemme er Bærer af Sygebehandlingen.

At en Ordning af dette Forhold, saaledes at Skolelægen helt eller delvis skulde overtage Behandlingen af Børnene, vilde medføre idelige Gnidninger i Forholdet til Barnets Læge og derfor paa Forhaand gøre en Skolelægeinstitution ildeset i Lægestan-

den, er ikke den eneste og langtfra den mest vægtige af de Grunde, der har ført Ministeriet til at foreslaa, at al egentlig Lægebehandling skal være Skolelægen uvedkommende.

Man mener, at praktiske og lægelige Grunde maa medføre, at det vil være *uforsvarligt* at paalægge Skolelægen at paatage sig Behandlingen af de Børn, som han kommer i Berøring med som Skolelæge, og hos hvilke han konstaterer sygelige Tilstande, der kræver Behandling.

Et saadant Paalæg maatte nemlig nødvendigvis have til Konsekvens, at Undersøgelserne maatte finde Sted langt oftere, og at Skolelægen tillige maatte fortsætte Behandlingen udenfor Skolen. Uden denne Udvidelse af Skolelægens Virksomhed kan det ikke anses for forsvarligt, at Skolelægen paatager sig Behandling af Sygdomme, som, hvis deres Udvikling ikke følges nærmere, kan udvikle sig til noget alvorligere, idet Forældrene, naar Skolelægen ordinerer Medicin eller Sengeleje, faar den Opfattelse, at dermed er der gjort, hvad der skal gøres, og i Tillid hertil lader Sagen gaa sin Gang.

Desuden bør man heller ikke se bort fra Hensynet til Forældrenes Frihed til selv at vælge deres Læge.

Dermed er ikke sagt, at Skolelægen skal være afskaaret fra ved given Lejlighed at foretage saadan Behandling af udvortes Skader af den ene eller anden Art, Forbinding af Saar el. lign., som kan ske uden nævneværdig Forsinkelse af Undersøgelserne, og som ikke kræver, at Barnets Tilstand fortsat følges; det vilde være urimeligt at henvise Barnet til en anden Læge med Hensyn til Forholdsregler, der kan foretages i en Haandevending og ikke kræver Efterbehandling, og den fornødne Begrænsning ligger i Bestemmelsen i nærværende Paragraf om, at „egentlig“ Lægebehandling er Skolelægen uvedkommende. Hvor langt Skolelægen i saa Henseende vil gaa, maa indenfor denne Ramme bero paa hans egen Bedømmelse af, hvad der i den foreliggende Situation kan anses for forsvarligt og ikke indebærende nogen Risiko.

Naar Skolelægen har henvist et Barn til at søge Lægebehandling, maa han tillige i det mulige Omfang kontrollere, at hans Henviisning efterkommes, og en udmærket Støtte deri vil han have, hvis der er ansat en Skolesundhedsplejerske. Om fornødent maa han selv søge Forhandling med Forældrene, ligesom han i alle vigtigere Tilfælde bør sætte sig i personlig Forbindelse med den behandlende Læge og stille sine lagttagelser til Raadighed for ham.